De kracht en de waarde van de dood van Christus

Psalm 89: 9
Psalm 69: 2
Psalm 22: 7, 11
Psalm 98: 1
Psalm 73: 13

Lezen: Romeinen 5: 1-11

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in het middaguur in de naam van de Heere, die de hemel en de aarde gemaakt heeft, die trouw blijft tot in eeuwigheid en die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen.

Genade zij u en vrede van Hem, Die is en Die was en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Geliefde gemeente, toen de Heere Jezus Christus in de hof van Gethsémané gebeden had tot driemaal toe, en Zijn zweet als grote druppels bloed werden omdat Hij voelde dat de toorn van God op zijn ziel drukte, toen is hij daarna opgestaan van de plaats waar Hij op de grond gelegen had en gebeden had. Want Hij wist het: Mijn ure is gekomen. En terwijl de discipelen het nog niet in de gaten hadden kwam daar een grote bende van farizeeën en soldaten met fakkels en zwaarden de hof van Gethsémané binnen om de Heere Jezus te vangen. En wat ik altijd een ontroerend gedeelte vind in die geschiedenis is, dat als de Heere Jezus voor die bende komt te staan in die donkere nacht en Zijn discipelen zo bevreesd achter hem staan en kijken wat er gaat gebeuren, dan is het de Heere Jezus die naar voren treedt en die vraagt aan die bende*: Wie zoekt gij*, tot tweemaal toe en zij zeggen het*: Jezus de Nazarener*. En dan komt het: *indien gij dan Mij zoekt zo laat deze heengaan*. Dat zinnetje, is dat al een wonder voor je geworden, gemeente? *Indien gij dan Mij zoekt, laat deze heengaan*. En dan moet u bedenken dat als de Heere Jezus dat in de hof van Gethsémané tegen die benden zegt, dan zegt Hij het ten diepste tegen zijn Vader. Want zijn ure is gekomen en Zijn Vader gaat Hem overgeven tot de kruisdood. Dan hoor ik als het ware in die woorden de Heere Jezus tot zijn Vader zeggen, die als Rechter tot Hem komt: *Vader, indien gij dan Mij zoekt, laat dezen heengaan*. En waarom worden die woorden zo vol van vertroosting voor een zondaar die zalig wordt? Omdat je in die woorden dat plaatsbekledende werk ziet schitteren. Het is alsof de Heere Jezus met deze woorden zegt tegen Zijn Vader: Indien Gij dan Mij zoekt, zo laat deze heengaan en dat Hij met diezelfde woorden tegen Zijn Kerk zegt: Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. En de Heere heeft zich niet overgegeven tot de kruisdood voor dat kleine groepje mannen wat daar stond, maar Gods woord laat ons weten dat Hij dat gedaan heeft voor een schare die niemand kan tellen. Wat wordt het verzoenend sterven van Christus toch van een grote en oneindige waarde en kracht voor een doodschuldig mensenkind.

De Heere wil ons deze middag onderwijs geven over de kracht en de waarde van Zijn kruisdood. We willen dat doen aan de hand van de paragrafen 3 en 4 van hoofdstuk 2 van de Dordtse Leerregels, waar onze Dordtse vaderen op grond van Gods Woord het volgende belijden.

Allereerst paragraaf 3: *Deze dood van de Zoon Gods is de enige en volmaakte offerande en genoegdoening voor de zonden, van oneindige kracht en waardigheid, overvloedig genoegzaam tot verzoening van de zonden der gehele wereld*.

En daar sluit paragraaf 4 op aan: *En deze dood is daarom van zo grote kracht en waardigheid, omdat de Persoon, Die dien geleden heeft, niet alleen een waarachtig en een volkomen heilig mens is, maar ook de eniggeboren Zoon Gods, van eenzelfde eeuwig en oneindig Wezen met de Vader en de Heilige Geest, zodanig als onze Zaligmaker wezen moest; daarenboven, omdat Zijn dood is vergezelschapt geweest met het gevoel van de toorn Gods en van de vloek, die wij door onze zonden verdiend hadden*.

We schrijven als thema boven de prediking: **De kracht en de waarde van de dood van Christus**. Drie gedachten:

1. Vanwege het smartelijke lijden voor Christus.
2. Vanwege de grote kracht van Christus.
3. Vanwege de algenoegzame verzoening door Christus.

1. Vanwege het smartelijke lijden voor Christus

De vorige keer hebben wij gehoord dat God uit oneindige barmhartigheid Zijn eniggeboren Zoon tot een Borg gegeven heeft voor Zijn volk. Met welk doel heeft God de Vader dat gedaan? Opdat Hij voor ons zou genoegdoen en in onze plaats tot zonde en vervloeking aan het kruis geworden is, zo staat het in paragraaf 2 van de Dordtse Leerregels. Ja, dat heeft Christus als Borg gedaan. In plaats van zondaren werd Hij tot zonde, tot vervloeking gemaakt en alzo werd Hij genageld aan het kruishout om te sterven. De Heere Jezus is gehoorzaam geweest tot de dood, gehoorzaam geweest tot die vervloekte kruisdood, zo staat het in het Woord van God, om zo de straf op de zonde, de toorn van God vanwege de zonde en de vloek van de wet te dragen.

Wat is het elke keer weer noodzakelijk dat er gepredikt wordt over de dood van de Zoon van God. Want ja, gemeente, inderdaad, Christus is de dood ingegaan. Hij heeft Zich heel diep willen vernederen, tot in de dood. Waarom moest dat nu? Wat waren de redenen waarom Christus de kruisdood moest sterven? Dan komen wij bij de deugden van God terecht. Ik wil er twee noemen vanmiddag. In de eerste plaats, en daar hebben we het vorige week ook al over gehad, Gods rechtvaardigheid, oftewel Gods gerechtigheid. Die gerechtigheid van God eist dat onze zonden – en ik hoop dat het heel persoonlijk is vanmiddag – mijn zonden, die wij tegen een oneindige Majesteit gedaan hebben, met de tijdelijke en eeuwige straffen gestraft moeten worden. Want de ziel die zondigt, moet echt sterven. Dat heeft de Heere bekendgemaakt in Zijn Woord. En omdat Hij dat bekendgemaakt heeft, is het Zijn waarheid, de tweede eigenschap van God: Gods waarheid. Wat zegt Gods waarheid? *Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen*. En: *De bezoldiging, het loon op de zonde, is de dood*.

Daarom moest de Heere Jezus sterven. En de Heere Jezsu heeft het aanvaard. Hij boog onder Gods eis, onder Gods gerechtigheid. Hij boog voor Gods waarheid. En dat deed Hij in plaats van doodschuldige zondaren. Dat deed Hij in plaats van zondaren die samen met die moordenaar aan het kruis gaan ondervinden, belijden en toestemmen: *Wij toch rechtvaardiglijk; wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben*. Gemeente, dat deed de Heere Jezus nu als een gewillige Zaligmaker. Had Hij het niet tegen Zijn Vader gezegd: *Ik kom om Uw wil te doen*? En echt, gemeente, volkomen heeft Hij betaald voor de zonde van Zijn Kerk met Zijn dood. O, wat heeft deze lieve Borg Zich toch diep, diep willen vernederen voor Zijn Kerk, tot in de dood van het kruis. Hoe gewillig was Hij toch om dat te doen. Maar niet minder was Hij ook machtig om zo de dood in te willen gaan. Want het was van Hem een bewuste daad, gemeente.

Blijkt het niet uit de laatste kruiswoorden die Hij sprak, toen Hij daar hing aan het kruis op Golgotha? Toen Hij wist dat Hij alles volbracht had, heeft Hij Zijn ogen opgeheven naar de hemel en sprak Hij uit: *Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn Geest*. Ja, toen kwam dat punt dat de Heere Jezus als de Zoon van God naderde tot de poorten van de dood, de dood als loon op de zonden. Heel bewust stierf Christus voor het aangezicht van Zijn Vader. Hij doorleefde die dood, die verschrikkelijke dood, die verdiende dood als loon op de zonden. Hij gaf Zijn geest, Hij gaf Zijn reine ziel in de handen van een rechtvaardige Rechter, die de dood eist van een zondaar, terwijl de Heere Jezus zelf geen zonde ooit heeft gedaan. En beleefde Hij aan het kruis de vierde trap van Zijn vernedering, die we zojuist in de geloofsbelijdenis beleden hebben: Hij is gestorven. En in dat sterven heeft Hij als Borg, als Mens, de bitterheid van de dood ervaren. Want Hij trad als het ware die laatste vijand tegemoet, namelijk de dood. En dat deed Hij als een offer, dat deed Hij als een daad. Het was een borgtochtelijke dood. Want met Zijn sterven doodde Hij de dood van Zijn Kerk. Ja, Christus stierf in plaats van doodschuldige zondaren.

Wie zal uit kunnen drukken wat dat voor de Heere Jezus geweest is? Onze Dordtse vaderen gebruiken wel enkele woorden om aan te geven dat het lijden van de Heere Jezus Christus, dat die kruisdood van Hem, heel zwaar was. Het was met recht lijden, want, gemeente, wat we nu gaan overdenken is zulke heilige stof. Het sterven van Christus ging gepaard met het gevoel van Gods toorn en gepaard met de vloek van de wet. Want wat belijden onze vaderen? *Daarom boven, omdat Zijn dood is vergezelschapt geweest met het gevoel van de toorn Gods en van de vloek, die wij door onze zonden verdiend hadden*. Dus wat wij met onze zonden verdiend hebben, heeft Christus ten volle willen lijden.

Wie durft het bloed van Christus nog langer onrein te achten? Er zijn er in ons midden die nog steeds onbekeerd voortleven. Moet je dan zelf straks eeuwig, eeuwig, eeuwig de toorn Gods gaan dragen en de vloek der wet dragen? Ik hoop dat de schrik des Heeren u zou mogen bewegen tot het geloof. Christus' dood ging vergezelschapt met het gevoel van de toorn van God en de vloek van de wet. Weet u wat wij daarmee belijden? Dat de Heere Jezus Christus echt Mens was en als echt Mens heeft geleden. Het was een smartelijk lijden toen Hij de toorn van God voelde branden als een vuur in Zijn ziel en lichaam, toen Hij de vloek van de wet op Hem in alle hevigheid voelde neerkomen. Nee, Hij begeerde geen verdovend middel toen Hem de edik werd aangedragen, want Hij wilde ten volle de vloek dragen. Hij wilde ten volle de toorn van God beleven.

Hoe heeft Hij dat gevoeld? Hij heeft dat in Zijn lichaam gevoeld. En nee, niet pas toen Hij daar aan het kruis hing, maar de ganse tijd van Zijn leven heeft Hij dat in Zijn lichaam gevoeld, gemeente. Want Hij heeft alle krankheden op Zich genomen en onze smarten heeft Hij gedragen. Ook heeft Hij de toorn Gods en de vloek der wet in Zijn reine ziel ervaren. Toen Hij in Gethsémané aankwam, werd Zijn ziel geheel bedroefd, zo zei Hij, tot de dood toe. Ook Zijn ziel heeft geleden onder de toorn van God. Hoe dan? Denk het eens een ogenblik in. De ganse tijd van Zijn leven was Hij met een zuivere, reine ziel te midden van mensen die zondigden, die met hun zonden God tergden. Veel meer, veel dieper, ja, volmaakt heeft Hij Zijn ziel, Zijn rechtvaardige ziel, gekweld. Zoiets staat geschreven van Lot in Sodom, maar nog veel dieper, volkomen, heeft Christus dat ervaren toen Hij op aarde was te midden van een boos en krom geslacht. Elke zonde die Hij zag en elke zonde die Hij doorzag – sta er een ogenblik bij stil – voelde Hij de toorn van God.

Toen Hij Zacheüs in zijn tollenaarshuis zag zitten, kwam die zonde op Christus af. Toen Hij die Samaritaanse vrouw met allerlei mannen zag omgaan, kwam die zonde op Christus af. Toen Hij Petrus Hem hoorde verloochenen, kwam die zonde op Christus af. En zo zijn er duizenden, duizenden, duizenden zonden op Christus gelegd. En elke keer als er een zonde op Hem werd gelegd, voelde Hij de toorn van God en de vloek van de wet. Wat een lijden, wat een smart. Het

werd zo zwaar dat Hij beangstigd werd en bedroefd werd in de hof van Gethsémané. Heel Zijn menselijke lichaam begon te beven en te sidderen, want Hij was gekomen, gezonden in gelijkheid van ons zondig vlees. De angsten der hel deed Hem werkelijk alle troost missen, en Zijn zweet werd als druppels bloed die op de aarde afliepen.

O, gemeente, die toorn van God over de zonde, de zonde van het ganse menselijk geslacht, het was voor Christus lijden, zwaar lijden, onpeilbaar diep lijden. *Mijn God, hoe zwaar, hoe smartelijk valt het lijden voor mijn gemoed*. En Hij voelde de vloek, zo zei ik. Gemeente, ik durf het bijna niet te zeggen, het gaat zo diep. We hebben zo erg gezondigd. Voel je het? Christus werd vervloekt. Christus, die lieve Heere Jezus. Weet u wat dat in de Bijbelse zin betekent? Dat er nergens meer een plaats voor een mens is, bij God niet, en op de aarde niet. De diepste betekenis van het Bijbelse woord 'vervloekt' betekent: van God verstoten. En als God iemand verstoot, dan blijft er maar één plaatsje over: dat is de buitenste duisternis, dat is de hel.

En nu werd de Heere Jezus vervloekt. Weet u wat de Vader gedaan heeft? Hij heeft Zijn lieve Zoon voor een ogenblik in de buitenste duisternis gezet. Wie kan er nog overeind blijven? Breekt nu je hart niet? Want dat deed Christus niet voor Zichzelf, maar dat deed Hij voor doemwaardige zondaren. Hij wilde vervloekt worden, Hij wilde buigen onder die vloek. En het staat in Galaten 3 – lees het vanavond op je knieën toch eens na voor Gods aangezicht – *Hij is tot een vloek geworden, opdat Zijn Kerk met Zijn zegening gezegend zou worden*.

Welk een Borg is de Heere Jezus toch! Weet u, als de Heilige Geest voor Hem zo plaats gaat maken en je mag door het geloof verstaan: *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven*, weet u wat het geloof dan zegt in de ziel? *O Heere Jezus, lieve Borg, hoe vreselijk zijn mijn zonden. Wat een smart, wat een smaad heb ik U toch aangedaan. Ik zou daar aan dat kruis moeten hangen, want ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen. Ik heb de vervloeking op mij geladen. Ik heb de toorn Gods verdiend. Ik ben des doods schuldig, dat is naar Uw recht, o God. Maar Heere Jezus, nu wilde U sterven in mijn plaats. U wilde genageld worden aan het hout op Golgotha. En door het geloof mag ik nu zien op een gekruisigde Christus, Die het handschrift der zonden dat tegen mij was, overgenomen heeft om het te hechten aan dat vloekhout. Nee, Heere Jezus, ik kan het niet begrijpen. Ik kan alleen nog maar in de stilte wenen over zoveel zondaarsliefde, over zulk een onuitsprekelijke goedheid, en dat voor mij. O, als ik U mag zien als die verhoogde Christus aan het kruis, o dierbare Borg, als ik Uw dood mag overdenken, geef dan geloof om te geloven, opdat ik door het geloof U als die lijdende, stervende Jezus mag aannemen. Ja, geef mij in stilte te buigen, omdat U bij machte was zo op deze wijze Borg voor mij te willen zijn*.

2. Vanwege de grote kracht van Christus

Dan gaan we naar onze tweede gedachte: de grote kracht van Christus. Ja, de dood van Christus is van grote kracht en waarde, zo beginnen onze Dordtse vaderen in paragraaf 4. Waarom is de dood van de Heere Jezus nu van zo'n grote kracht? Waarom is die nu van zo'n grote waarde? Vanwege Zijn Persoon, om wie de Heere Jezus is. Want de Heere Jezus stierf aan het kruis. En jongens en meisjes, deze twee namen moeten jullie maar eens goed onthouden: Hij stierf aan het kruis als Middelaar en Verlosser.

Wat wil dat zeggen? Dan gaan we bij onze Dordtse Leerregels de Catechismus even erbij pakken. Dan vinden wij in Zondag 5 die overbekende vraag: *Aangezien wij dan het rechtvaardig oordeel van God, de tijdelijke en de eeuwige straffen, verdiend hebben, is er enig middel, waardoor wij deze straf kunnen ontgaan en wederom tot genade komen?* En dan is het antwoord heel duidelijk: *God wil, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede; en daarom moeten wij aan haar, of door onszelf, of door een ander, volkomenlijk betalen*.

Dus heel eenvoudig: Gods gerechtigheid eist betaling voor de schuld, het dragen van de straf voor de zonde en ook het dragen van de toorn van God, waar we het zojuist over gehad hebben. En wie moet dat nu doen? Nou, gemeente, geef eens antwoord. Wie moet dat nu doen? Ja, de mens die gezondigd heeft. Dat ben ik, en dat ben jij. Maar kunnen wij dat nu? Nu moet je niet te snel antwoord geven, want wij proberen het wel. Zalig de mens die het echt gaat beleven: ik kan het niet. Iemand anders kan het ook niet. Want, jongens en meisjes, een engel kan ook niet lijden in de sterven, want een engel heeft geen vlees, een engel kan geen bloed geven. Ja, een offerdier wel, zoals in het Oude Testament gebeurde, maar een offerdier heeft geen ziel, dus die kan niet met lichaam en ziel sterven. Dus moet het een mens zijn, die een lichaam en een ziel heeft.

Nou, kan een kind van God dat dan misschien doen? Kan een knecht van God dat misschien doen? Misschien de allerheiligste onder Gods kinderen? Ook die niet, want zij hebben zelf ook gezondigd. Ik lees in Ezechiël 22 dat de Heere zegt: *Ik zocht een man uit hen, die den muur mocht toemuren, en voor Mijn aangezicht in de bres zou staan voor het land, opdat Ik het niet zou verderven, maar Ik vond niemand*. Wat is dat? Niemand. Zouden we daarom niet moeten vrezen? Zouden we daarom niet moeten wenen voor Gods aangezicht, omdat er niemand op aarde bij machte is om de toorn van God te dragen, de schuld te betalen?

Dan denk ik even aan Johannes op Patmos. Een beetje aan het begin van het Openbaringenboek krijgt hij dat gezicht in de hemel, weet u wel. En dan ziet hij de Heere God op de troon zitten met een boekrol, dat met zeven zegels verzegeld is. Dan lijkt het alsof er aanvankelijk niemand in staat is om die zegels los te maken. En wat gebeurt er dan met Johannes? Dan gaat hij wenen. En terwijl hij aan het wenen is, klinkt er een stem uit de hemel en die spreekt tot die bedroefde Johannes: *Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit den stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken*.

Ik hoef je toch niet meer te vertellen wie die Leeuw is. Dat is nu de Heere Jezus Christus, de Zoon van God. Hij is een unieke Middelaar. Hij is een unieke Verlosser, waar God Zelf voor gezorgd heeft, Die werkelijk bij machte is om een verloren zondaar te zaligen, Die bij machte is om de dood in te gaan en de toorn van God te kunnen dragen. Daarom is er in de dood van Christus zo'n grote kracht en waardigheid, omdat, zo belijden onze vaderen: *de Persoon, Die dien geleden heeft, niet alleen een waarachtig en een volkomen heilig mens is, maar ook de eniggeboren Zoon Gods, van eenzelfde eeuwig en oneindig Wezen met de Vader en de Heilige Geest, zodanig als onze Zaligmaker wezen moest*.

Christus is de Middelaar Gods en der mensen, God uit God, Licht uit Licht. En Hij werd geboren uit de maagd Maria en nam de echte menselijke natuur aan, zoals u, jij en ik. Waarom moest Hij nu een waarachtig, volkomen heilig Mens zijn om de toorn van God te dragen? Ja, omdat de mens gezondigd had. De mens die zo mooi geschapen was in het Paradijs, de mens die aanvankelijk geen zonde kende, de mens tot wie de Heere had gezegd: als je Mij zult gehoorzamen, krijg je het eeuwige leven. De mens tot wie de Heere ook gezegd had: maar als je ongehoorzaam bent, dan moet Ik met de dood komen. De mens heeft gezondigd, is gevallen. De mens heeft gezondigd, en dan is het toch de goddelijke logica dat, omdat die mens gezondigd heeft, ook het schepsel zelf voor die zonde moet betalen en voor die zonde gestraft moet worden. Ja toch?

En waar geen mens het kan doen, wilde God Mens worden. Wilde de Heere Jezus een Mens uit de mensen worden. Paulus schrijft erover in Romeinen 5, in vers 19: *Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens* – dat is Adam – *velen tot zondaren gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Een* – met een hoofdletter, dat is Jezus Christus – *velen tot rechtvaardigen gesteld worden*.

En daarom is de Heere Jezus Mens geworden, kwam Hij voort uit Adams geslacht. De Middelaar is vlees van mijn vlees en been van mijn been geworden. En zo wilde God het, want de mens moest betalen, maar wel een Mens die zelf geen schuld had. Die moest rechtvaardig zijn, die moest heilig zijn. Dat betekent: dan moest Hij geboren worden op de aarde zonder erfzonde. Hij moest dus niet schuldig staan aan de erfschuld, die van kind op kind voortgeplant wordt. Hij moest ook niet besmet zijn met de zonde, zodat Hij zelf zou gaan zondigen. Nee, deze Mens moest 100% zuiver zijn, zoals Adam en Eva voor de zondeval. Een Mens die daarom gemeenschap met God kan hebben, een Mens die beelddrager van God is, een Mens die volkomen gehoorzaam is aan Gods wet en die daarbij ook zal betalen voor de schuld die de mens gemaakt heeft en die ook bij machte is om die toorn van God te dragen. En dat moest een Mens doen. Daarom werd de Heere Jezus Mens.

Maar Hij bleef Wie Hij was. Want sta er een ogenblik bij stil, gemeente. Hoe zou de Heere Jezus als Mens, als Zoon des mensen, al die verzoekingen, al dat lijden, al die smarten, ja, die toorn van God over de zonde, de tijdelijke en de eeuwige straffen, ooit kunnen dragen als Hij alleen Mens was? En God wist dat wel. Een mens die puur alleen mens is, ook al is die rechtvaardig, kan dat niet. Daar is een mens te zwak voor. En daarom werd God Mens, omdat die goddelijke natuur nodig was om die grote last van Gods toorn te kunnen dragen.

Ben jij verwonderd geraakt dat God voor zo'n Middelaar heeft gezorgd? Een Middelaar, en er is er maar één van, Die het echt kan dragen, omdat Hij ook God is. En daar komt nog iets bij. Want omdat Hij God is, kan Hij ook met recht Zaligmaker zijn. Dat betekent dat Hij echt bij machte is om u en jou van je zonden te verlossen en je weer terug te brengen in de gemeenschap met God. Ja, Hij is ook God gebleven, zodat Hij je kan gaan bekleden met de gerechtigheid die Hij verworven heeft aan het kruis. Dat is dat blanke, witte kleed, waarmee alle zonden en ongerechtigheden worden bedekt.

O, welk een Middelaar is toch de Zoon van God! Hij was echt bij machte om die grote zaligheid te verwerven in de weg van de kruisdood, in de weg van het dragen van Gods toorn en de vloek over de zonde. Maar wat een wonder, als Hij Zich zo gaat openbaren in de prediking van het heilig evangelie aan een mensenkind dat gebukt gaat onder de last van zijn zonden en ongerechtigheden. Zo komt Hij deze middag in ons midden. En Hij weet precies voor wie Hij dit moet gaan zeggen en aan wie Hij Zich moet openbaren. Dan klinkt Zijn stem vanmiddag: *Ik ben de Zoon van God, o Mijn volk, en Ik sta voor u in als uw oudste Broeder. Ik heb werkelijk goddelijke macht en goddelijke kracht van Mijn Vader ontvangen en daarom kan Ik instaan voor u en Ik zal instaan voor u. Ik ben God uit God en Ik ben werkelijk bij machte om u te verlossen uit al uw ellende. Ik ben uw Zaligmaker. Ik verlos u van uw zonde. Ik verzoen u met God, want Ik heb voor uw schuld betaald met Mijn bloed. Ik heb voor u de toorn Gods gedragen aan het kruis. Dat kon Ik doen, omdat Ik de eniggeboren Zoon van God ben en omdat Ik u, o zondaar, die gebukt gaat onder de last van zonden en plagen, in alles gelijk geworden ben. En daarom ligt er in Mijn kruisdood zo'n oneindige kracht en waardigheid tot verzoening van al, al je zonden*

Is dat geen grote troost? Ja, de dood van de Zoon van God is van een oneindige kracht en waardigheid en daarom overvloedig genoegzaam tot verzoening van de zonden der ganse wereld.

3. Vanwege de algenoegzame verzoening door Christus

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte: de algenoegzame verzoening door Christus. Waarom spreken onze Dordtse vaderen dat nu zo nadrukkelijk uit? Het heeft alles te maken met de visie van de Remonstranten over de dood van Christus. Kijk, ook de Remonstranten hebben wel beleden dat God van eeuwigheid besloten had om gevallen zondaren alleen door Christus zalig te

maken en dat was liefde van God. Echter, wilde de Vader als een liefhebbende Vader Zich over zondaren ontfermen, dan moest Christus eerst de dood ingaan. Als God Zijn Zoon zou overgeven tot de dood, dan zou dat een bewijs zijn van Zijn liefde, die Hij wil betonen aan zondaren. En Christus heeft Zich gegeven en heeft als het ware daarmee de Vader de macht en de wil gegeven, geopend, om de liefde aan mensen te kunnen openbaren, om in liefde met mensen om te kunnen gaan. En zo wilde God de Vader voor alle mensen zijn. Alle mensen konden zalig worden. God was een en al liefde, zo zei de Remonstrant, door de dood van Zijn Zoon. En daarom ziet God niemand meer onder Zijn toorn liggen, maar Hij ziet alle mensen onder Zijn liefde liggen. En niet één mens hoeft daarom te vrezen dat hij verloren zal gaan. Vertoornd is Hij niet meer. Hij is voor alle mensen een en al liefde. Voor iedereen is het mogelijk om zalig te worden. Maar dan moet die mens wel zelf tot de Heere Jezus komen om Hem aan te nemen. Dan moet die mens wel zelf tot de Heere Jezus komen en zo geloven dat de liefde ook voor hem is. En daarom moest de Heere Jezus sterven aan het kruis, zo meenden de Remonstranten. Nee, niet om aan Gods recht te voldoen, niet om de schuld van een mensenkind weg te kunnen nemen en de toorn van God te kunnen dragen als Borg. Nee, zo niet. Alleen maar als een bewijs van onuitsprekelijke liefde, die de Vader aan alle mensen wil betonen.

En die dwaalleer is helaas nog niet uitgestorven. Ook nu hoor je hier en daar: ja, God is liefde. En vele mensen noemen zich christen, omdat ze in Christus roemen in de liefde van God. En ja, er wordt wel over de dood van de Heere Jezus gesproken, maar ja, dat is nu een voorbeeld van geduld, dat is een voorbeeld van lijdzaamheid, dat is een voorbeeld van onvoorwaardelijke liefde, dat is een voorbeeld van gehoorzaamheid. En zo moet de Heere Jezus dan ook voorgesteld worden en zo moet Hij verkondigd worden, opdat zondaren Hem aannemen. Hij is voor alle zondaren gestorven als voorbeeld. En daarmee wil de Vader laten weten dat de Vader al die mensen liefheeft. Het bevel van bekering, geloof, dat is eigenlijk niet meer nodig. Slechts de lieflijke constatering dat alle hoorders die ervan horen er al bij horen. En soms is daar nog een liefdevolle aansporing nodig, dat een prediker moet zeggen: nou, kom, zondaar, Jezus is voor je gestorven, geef je nu maar over aan Hem, geloof nu maar in Hem. God heeft je lief, je hoeft nergens over in te zitten, je bent al lang aangenomen als kind.

Ik vind dat niet in de Schrift. En daarom is het zo niet. De dood van de Heere Jezus was niet slechts om een liefdesdaad van de Vader te openbaren zonder meer. Welnee, die kruisdood van Christus was helemaal in overeenstemming met Gods gerechtigheid. Gods recht eiste de dood van een zondaar. Gods recht eiste betaling voor de schuld. Gods recht eiste het dragen van de toorn. God moest verzoend worden door voldoening. En dat met het oog op zondaren, die midden in de dood liggen, die de dood verdiend hebben, die God nog thans wil zalig maken. En dat is een schare die niemand kan tellen. Dat zijn die mensen die Hij van eeuwigheid heeft liefgehad. Dat is Zijn verkoren Kerk, dat is Zijn bruidskerk, die de Vader aan de Zoon gegeven heeft. En voor die alleen en voor die allen is Hij de dood ingegaan.

Nee, die dood van Christus heeft geen algemene verzoening bewerkt. Want in Zijn lijdensweg nam Hij Zijn ganse Kerk, Zijn uitverkoren Kerk, in Zijn Middelaarshart mee. En daarom geldt het alleen van Zijn Kerk dat ze met Hem gestorven zijn en met Hem gekruist zijn en met Hem begraven zijn, maar ook met Hem opgestaan zijn en opgevaren zijn en gezet zijn in de hemel. Christus deelde de toorn van God alleen voor Zijn Kerk. Hij verzoende God met Zijn Kerk en Zijn Kerk met God. En voor Zijn ganse Kerk, die schare die niemand kan tellen, is het waar: *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven*. Zo heeft Hij Zich, Zijn lichaam, aan het kruis in de dood gegeven en Zijn bloed voor u vergoten om zo aan Gods gerechtigheid genoeg te doen. Ja, daarin stijgt de liefde van een drie-enige God tot een ongekend hoogtepunt.

En nu is er niemand die uit zichzelf dat heil zich toe-eigenen kan. Nu is er niemand die uit zichzelf kan geloven: het is ook voor mij. Want de mens is zo diep gevallen. Ja, geliefde gemeente, de mens is zo diep gevallen dat hij van nature zelfs het offer van Christus verwerpt. Maar Gode zij dank, nu is de Heere Jezus echt een volkomen Zaligmaker. Hij heeft het niet alleen verworven, maar Hij wil het ook zo graag schenken. Hij wil het ook zo graag toepassen in de harten van verloren zondaren. En weet u, dan gaat Hij daar plaats voor maken. En dan begint Hij altijd heel ordelijk. Weet je hoe de Heere begint in het geestelijke leven? Ja, zegt iemand, dan ga je ontdekt worden aan je zonde. Mis, daar begint het helemaal niet. Want als je nu zomaar ontdekt wordt aan je zonde, begrijp je helemaal niet wat zonde is. Want zonde heb je tegen een Persoon gedaan.

Daarom gaat de Heere altijd in het leven van een mensenkind iets van Zichzelf openbaren. Dat kan heel onderscheiden zijn. Bij de ene komt Hij meer in Zijn goedheid en Zijn liefde, en bij een ander komt Hij veel meer met Zijn rechtvaardigheid en heiligheid. Maar hoe dan ook, de Heere gaat iets van Zichzelf afdrukken in je hart. Dat doet Hij door de predikatie van het Woord, zodat je aanvankelijk Godskennis krijgt. En datgene wat je van God leert zien, dat zal de Heilige Geest nu gebruiken om daar tegenover te laten zien wie je zelf bent. Ja, en dan word je zondaar voor God. En de Heere neemt er bij de één een kortere tijd voor, bij de ander langer, maar vroeg of laat kom je erachter: die God, Die ik nu enigszins leer kennen, en ik met al mijn zonden, ongerechtigheden, hoe komen die toch ooit met elkaar verzoend? Hoe komen die ooit bij elkaar? Wordt dat nu niet een verlegenheid? Ja toch.

En wordt het dan niet een wonder dat in de prediking Christus wordt voorgesteld als de Middelaar, God en Mens in één Persoon? Die, ik heb het u wel eens meer gezegd aan de hand van een tekst uit het boek Job, door Zijn godheid kan de Heere Jezus Zijn hand op God leggen en naar Zijn mensheid Zijn hand kan uitstrekken naar een verloren zondaar. En dan staat Hij daar niet alleen als Middelaar, Die dat kan als God en Mens in één Persoon, maar tegelijkertijd ook als een Verlosser, Die alles gedaan heeft om nu een heilig God met een zondaar te verzoenen. Dan staat Hij daar als het ware tussen met Zijn doorboorde handen, waar het bloed heeft gevloeid. En dan legt Hij Zijn ene doorboorde hand – ik zeg het maar heel teer vanmiddag – op het Vaderhart van God en met Zijn andere doorboorde hand grijpt Hij het hart van een verloren zondaar, die niets meer heeft en denkt: ik moet eeuwig verloren gaan. En door dat bloed verbindt Hij die twee aan elkaar op grond van recht. En daar wordt ervaren: *Welzalig is de mens, wie het mag gebeuren, dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren*.

O, gemeente, dan ga je zo'n ruimte in de Heere Jezus ontdekken. Dan ga je door de prediking van het Woord zo de kracht en de waardigheid en ook de algenoegzaamheid ontdekken in de kruisdood van Christus, dat je zoveel ruimte ziet dat je onze Dordtse vaderen kan begrijpen, dat je de apostel Johannes kan begrijpen, die het gezegd heeft: *Alsof het een verzoening was voor de zonden van de hele wereld*. Zo'n ruimte ligt er in het bloed van Christus, zo algenoegzaam is het.

Wat is dat een welkome boodschap voor een mensenkind dat denkt: voor mij kan het nooit meer. Ik heb zoveel gezondigd, ik heb zo'n hard hart, het is zo donker en duister van binnen, voor mij zal het nooit meer kunnen. Maar dan zegt een oude dichter: *Al had je alle zonden van Adams nageslacht saamgebonden* – mag ik eens vragen, even tussen twee haakjes, hoeveel zonden zijn dat? De zonden van alle nakomelingen van Adam, hoeveel zonden zijn dat? Die zijn niet meer te tellen, die zijn echt niet meer te tellen – *al had je alle zonden van Adams nageslacht saamgebonden, dan nog reinigt het bloed van Christus van alle zonden*.

Zo algenoegzaam is het bloed van Christus, zoveel kracht en waardigheid ligt er in de kruisdood van de Heere Jezus. En dan mag het gepredikt worden: arme zondaar, kom, die dorst heeft naar

het water des levens, die kan het ontvangen om niet. Kom toch tot deze algenoegzame Zaligmaker en zeg het en blijf het zeggen. Al komen er duizend stemmen tegenin, al lijkt de hemel gesloten, blijf het zeggen, blijf maar kloppen op de deur van Gods genade: *O Heere Jezus, U bent een verzoening voor de zonde. Hier ben ik, hier ben ik en kom tot U, zo als ik ben. Ik heb niets, Heere, totaal niets. Ik ben een zondaar, ik ben een schuldenaar, ik ben een overtreder, Heere, ik ben de ergste die er is, ik ben de grootste der zondaren. Ik heb alleen maar schuld. En zoals ik ben, zo is er nooit een om de wereld geweest. Maar wilt U mij aannemen? Wilt U mijn Voorspraak zijn? Verzoen de zware schuld, die mij met schrik vervult, en bewijs ook mij, zelfs mij, eens genade.*

Zo mag je komen, zo mag u komen. Niets hoef je mee te nemen, niets van jezelf, want alles ligt in die algenoegzame Zaligmaker.

Amen.